

A szüreti felvonulás köszöntése

Buda, Margaréta udvar, 2019. szeptember 9.

Nagy tisztelettel köszöntöm Önöket, akik eljöttek a Borfesztiválhoz kapcsolódó hagyományos szüreti felvonulásra! Megkülönböztetett tisztelettel köszöntöm a szüreti menetben a borrendek képviselőit, a borvidékeink előjáróit, a hagyományőrzőket, éppúgy, mint a jó borhoz jó kedvvel társuló néptáncosokat és a talpalávalóról gondoskodó népzeneészeket!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves Vendégeink!

Nem véletlenül tartja a magyar mondás, hogy *„a bor kis mértékben gyógyszer, nagy mértékben orvosság!”* A bor – jó esetben – a mindennapi fogyasztás része. Hiszen már Szent Benedek is írt erről a regulájában: *„Kinek-kinek saját ajándéka van Istentől, az egyiknek így, a másiknak meg amúgy. Éppen ezért némi töprengéssel rendelkezünk mások táplálkozásának mértékéről. Mégis, ha tekintetbe vesszük az erőtlének gyöngességét, azt tartjuk, hogy minden egyesnek elég lesz napjában egy hemina bor.”*

„A hemina annyi korty, vagy pohár, amennyi felemel, megvidámít, erőt, kreativitást szabadít fel, bölcsé, boldoggá tesz.” – ahogy a pannonhalmi bencés főapát, Hortobágyi T. Cirill magyarázza.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tisztelt Jelenlévők!

Ittlétünk, a mai ünnep – ez a szüreti felvonulás – nemcsak a szó hétköznapi értelemében hagyományörzés. Hiszen a hagyomány pedig nem csupán szokás, hanem egyfajta tudás, bölcsesség, a bennünket körülvéő világ szemlélete.

„Az ember élete félig elmúlik, amíg a legfontosabb dolgokat észreveszi. Milyen pompás dolog, hogy bor-országban élünk!” – kiált fel Hamvas Béla, majd hozzáteszi: *„Abban, hogy az ember ezt olyan későn látja, igaz, nem hibás: olyan nyomorult korban él, amely áruvá fokozta le a föld két legszebb ajándékát: a búzát és a szőlőt – a kenyeret és a bort.”*

Ezért írja az idén 30 esztendeje elhunyt Márai Sándor, - akire a Könyvünnepen emlékezünk - a magyar borról szóló írásában a következőket: *„Ha megöregszem, pincét akarok ... A pince helyét is kinéztem, nem messze otthonomtól: gyalog járok majd ki, s vigyázok, hogy a környékbeli, bortermelők, gyümölcsöskertek tulajdonosai, vincellérek ne tudjanak meg semmit városi múltamról. Ha megsegít a vaksi sors, hetvenéves koromra tisztességes emberek a maguk világából való tisztességes embernek tartanak majd, tehát bortermelőnek...”*

A mostanihoz fogható szüreti mulatságról elmélkedve pedig így zárja gondolatait: *„Bölcsék leszünk, mint a bor, melyet ittunk, s vállvonogatva beszélünk az utókor ítéletéről. Mert minden bölcsesség alja, melyet a magyar hazai borból és a műveltségéből tanult, ennyi: szeretni kell az életet, s nem kell törődni a világ ítéletével. Minden más hiúság.”*

Összecseng ezzel Hamvas Béla vallomása: *„Önmagamot odáig szeretném érlelni, hogy életem végén olyan legyek, mint a cukor legmagasabb fokát elért szőlő. Mert a túlvilágon a szőlőből bor lesz, és nagyon szeretném, ha jó bor lenne.”*

Ünnepeljünk hát a mai napon! Isten éltesse a tisztességes és jóakaratú embereket, a bortermelőket, akiknek ezt az isteni nedűt és a vele járó bölcsességet, életszemléletet köszönhetjük, és a bor fogyasztóit, akik – akik tökéletesedni szeretnének általa. Igyunk egy-egy *heminát* mindannyiunk egészségére, de csak aszerint, hogy kinek-kinek milyen ajándéka van Istentől!